

до него и му рѣкълъ: Чѣдимсе на мѣжествата гдѣ-то си правѣлъ, които по-сичкѣтъ свѣтъ не сѣ были, нито ще бѣдатъ. Алексѣандръ му отвѣщѣлъ: четѣри добринѣ имашъ: първо, добрѣ поздравленіе: второ, истина: трѣто отъ дѣмата си да не излазамъ: четвѣрто, сѣдѣ ми да ѣ праведенъ и да вѣровамъ Бѣга небеснаго и земнаго, който ѣ создалъ всѣ.

РѢЧИ АЛЕКСАНДРОВИ.

Аристотель пакъ попыталъ Алексѣандра и му рѣкълъ: златото и богатството, гдѣто си зѣлъ отъ сичкѣтъ свѣтъ гдѣто имашъ; Алексѣандръ се отвѣрналъ камъ Господарыте които были тамо, и рѣкълъ му: Возлюбленните ми прѣмтели и нарѣдо ѣ златото и богатството ми. Аристотель му рѣкълъ: Господарьо, глѣдай да добѣшъ дѣтѣ. Алексѣандръ отвѣщѣлъ: азъ нещѣмъ да ви оставимъ дѣтѣ на Македоніа, но ще ви оставимъ чѣсть и слава голѣма, гдѣто да сте първи на свѣтовныте царства, въ способъ, защѣ като оумремъ да ме помныте всичкѣтъ си живѣтъ, заради добринѣте що ви направишъ. Оный часъ видѣлъ Алексѣандръ едѣнъ Персанинъ велмѣжа, който вапсѣвалъ брадата си за да се глѣда младъ, рѣкълъ му: О возлюбленный ми Мелѣкрасѣре! ако направише нѣкое добрѣ вапсѣлка-та на брадатати, а ты ѣ вапсѣвай: но защѣ изгѣбокашъ вапсѣлката така всѣ безъ полза; Алексѣандръ като рѣкълъ така засмѣлсе. Тамо имало